



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Multo magis ob grauiora peccata alij puniti recensentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

nem infamaret, vel ut, minoris culpæ tam graui pœnæ, alios à maioribus quoq; peccatis abstereret.

XII.

S. Greg. lib. 1.
dial. c. 4.

Si enim in virgine inuenit, ob quod in eam immigrare potuit immundus Spiritus, quot causas habebit in Helena aliqua, aut Thaide? Atque ut, quæ leuiores videntur, sufficere intelligas ad hospitij istius apparatus, Romæ, quadam die Dei famula ex monasterio virginum hortum ingressa est, qua lactucam conspiciens concupiuit, eamq; signo crucis benedicere oblita, auide momordit: sed arrepta à diabolo protinus cecidit. Cumq; vexaretur, Patri Equitio sub celeritate nunciatum est, ut veniret concitus, & orando succurreret. Moxq; hortum idem pater ut ingressus est, cœpit ex eius ore quasi satisfaciens ipse qui hanc arripuerat diabolus clamare, dicens: Ego quid feci? ego quid feci? Sedebam ibi super lactucam, venit illa, & momordit me. Cui cum graui indignatione vir Dei precepit ut discederet, & locum in omnipotentis Dei famula non haberet. Qui protinus abscessit, nec eam ultra contingere prauuluit. Itaque non cogitatio tantum impura, locum dati diabolo, sed etiam leuis indulgentia gula, aut crucis faciendæ neglectus; &, ut Petrus Thyraeus (qui in hoc argumento est valde locuples, magnamque disputandi materiam suppeditauit) docet, certum est, veniales culpas demonibus homines ingrediendi occasionem prauulisse. Confirmat hanc doctrinam Cassianus hoc exemplo. Cum esset Moyses singularis, & incomparabilis vir, ob reprehensionem vnius sermonis, quem contra Abbatem Macharium disputans paulo durius protulit, quadam scilicet opinione prauentus, tam diro confestim est traditus spiritui, ut humanas egestines ori suo ab eo suppletus ingereret. Quod flagellum purgationis gloria se Dominus intulisse (ne scilicet in eo vel momentanei delicti macula resideret) velocitate curationis eius atq; aucto remedio demonstrauit. Nam continuo Abbate Machario in oratione submisso, dicto citius nequam spiritus ab eo fugatus abscessit. En quid vnum impatiens verbum; quid leuis gula, quid fortè incauta cogitatio puellæ superioris in diuino conspectu pœnæ meruerit? Quibus pœnis digni erunt in omne scelus fatuati?

Pet. Thyraeus
p. 2. de dz-
moniacis
c. 30.
Cassian. col-
lat. 3. c. 17.

XIII.

Quid alij merebuntur, qui se in illicitas voluptates totos immergunt? qui vino & ingluuie ventris nō rationis tan-

tū,

eum, verum etiam sanitatis vigorem opprimunt? qui in peccata conantur etiam esse ingeniosi? Sueffionensis Ecclesie Episcopus Arnolphus postquam ab adolescente totam demonum legionem exturbavit, qua fuit ex eo pristinae sanitati restitutum, quam de causa tam atroci malorum spirituum tyrannidi traditus fuerit? Cui adolescens: *vindicta*, inquit, *quam in alio probavi, principum mali, quod passus sum, causa fuit. Porro fugientem me demones primum infecuti: post affecti circumsteterunt; & ubi vehementer terruissent, ingressi fuerunt infelicem.* Itaque cur non vindictae appetentes talem vindicem mereantur, si merentur vindictae approbatores? Cur superbos non hoc pacto humiliaret, qui est *rex super omnes filios superbia*? Sic ingressus est mox illum religiosum, ubi Popponis Stabulensis Abbatis sui mandatum implere neglexit, & non sine contemptu praeteriit. Superbos pariter, & inobedientes, ac suis parentibus impiè ingratos eandem poenam saepe saepius irrogatam legimus, ut quod peccatum est frequentissimum, etiam frequenti exemplo puniretur. Venerunt aliquando ad S. Parthenium parentes duo, cum adducto filio, qui grauibus tormentis à dæmone quatiebatur. Eum Sanctum enixè rogauerunt, ut filium suum pristinae restitueret sanitati. His S. Parthenius ita respondit: *Sinite, torqueatur. parricida est: parentibus vobis saepe molestus fuit: & quam eidem optastis, istam sustinet castigationem.* Quo exemplo non filij tantum discunt esse morigeri erga parentes, sed etiam parentes monentur, ne filijs irati diabolum imprecantur. Audit enim Deus, & utramque partem subinde vno plectit ictu, peccantes, & imprecantes. Habent ergo postea, & quod meruerunt illi, & quod petierunt isti; nec possunt iure conqueri contra Deum, à quo impetrauerunt, quod optauerunt. Sic ille pater filiae quinquenni, quam deprehenderat lac comedentem, ira efferuescens imprecatus est, *ut una cum lacte diabolum voraret.* Vix verbum hoc illi ex ore euolauit, cum diabolus inuolauit in puellam, quam usque ad maturam aetatem miserè cruciauit. Alia duo recenset idem author, vnum de vxore, alterum de filio, quibus maritus & pater diabolum imprecatus est cum effectu. Nihil habent ergo isti,

Liffard episcopus
Sueffion. in
vita S. Arnolphi.

Iob. 41.

Euerhelm:
Abb. Alti-
montensis in
vita Popponis
cap. 18.

Metaphrast.
7 Febr.

Casarius l. 5.
cap. 26.

Idem lib.
cod. c. 11. & 12.

isti, quod accusent Mundi gubernatorem. Digni sunt hac poena, in qua Deum ludunt. Ludunt autem, si petunt, quod nolunt impetrare.

XIV.

Andoenus
Rhotoma-
gensis præsul
in vita S. Eli-
gij lib. 2. c. 20.

Quanquam etiam bono zelo Sancti leguntur hunc Spiritum præuaricantibus imprecari, vel pro potestate sua etiam immisisse, in iustam peccati poenam, ac emendationem. S. Eligius Nouiomensis Episcopus, viderat à suis subditis, in natali die S. Petri, impios quosdam ac superstitiosos chorearum ritus celebrari. Eos, pro officio suo, volebat esse abrogatos. Vfus argumentis; surdi fuerunt. Vfus est imperijs; quasi saxum fuere immobiles. Vtq; plerumque est inemendabilis pertinax consuetudo, cum corrigi deberent, facti sunt longè insolentiores. Vltimum remedium petijt à Deo Eligius, vt in eos animaduheret. Petijt, impetrauit. Mox enim amplius triginta (alij quinquaginta numerant) obsessi sunt à spiritibus immundis. Tremuerunt hoc tam diro spectaculo reliqui, & sociorum miserti Sanctum virum rogauerunt, vt eos hoc supplicio liberaret: quibus respondit: *Experiantur prius, cui seruire elegerint.* Perdurauit ea vexatio, per solidum annum. Verrente anno, ac natali S. Petri demum redeunte, intolerabili illa tortura sunt liberati. Ita plebeia petulantia minimè plebeo modo, & chorea choreis ipsis punita est. Castigata quoque ad eundem modum militaris licentia legitur, apud Magnū Gregorium. Siquidem *Valeria prouinciam Longobardis intrantibus, ex monasterio reuerendissimi viri Equitij in prædicto oratorio ad sepulchrum eius monachi fugerunt. Cumq; Longobardi sanientes oratorium intrassent, ceperunt eosdem monachos foras trahere, eos aut per tormenta discernerent, aut gladijs necarent; quorum vnus ingemuit, atque acri dolore commotus clamauit: Heu, heu, Sancte Equitij, placet tibi, quod trahimur, & non nos defendis? Ad cuius vocem protinus sanientes Longobardos immundus spiritus inuasit. Qui corruentes in terram tam diu vexati sunt, quousque hoc cuncti, etiam qui foris erant, Longobardi cognoscerent, quatenus locum sacrum temerare ulterius non auderent. Utinam, hoc tempore, Equitij hæc potestas etiam alijs Diuis concederetur, quorum templa quotidie violantur! Sed ea, pro dolor, est militaris disciplina,*

S. Gregor. l. i.
dial. cap. 4.